

1. Op zoek naar de straat

“Weet jij waar die straat ligt?” vraagt Lotte aan Indra als ze van school naar huis lopen. Het is lente en de zon schijnt stralend op hen neer. Lotte heeft haar jas met de mouwen om haar middel geknoopt, want het is veel te warm voor een jas. Haar halflange blonde haren draait ze met een elastiekje in een knot op haar hoofd.

“In de straat van de heks is volgens mij iedereen al verhuisd,” zegt ze.

Indra kijkt haar vriendin met opgetrokken wenkbrauwen aan, waarna ze een zwarte pluk gekruld haar uit haar gezicht veegt. Lotte ziet haar hand, die is versierd met krullerige tekeningen in licht bruine hennaverf. Haar tante is het afgelopen weekend getrouwd en het versieren van de handen is gebruikelijk bij bruiloften in haar familie.

“Oh, dié straat,” zegt Indra, “nou, die ken ik maar al te goed. Mijn moeder heeft mevrouw Van Willebrug vaak geholpen, toen ze haar heup had gebroken. Die woont ook in die straat en ik ging wel eens met mijn moeder mee.”

Indra en Lotte zijn al beste vriendinnen sinds de kleuterklas. Nu zitten ze in groep 4 en ze doen nog steeds alles samen. Ze zitten naast elkaar in de klas en rijden paard bij manege De Ruitershoeve. Na school zoeken ze het avontuur op. Nieuwsgierig als ze zijn, willen Lotte en Indra precies weten hoe het nu zit met die heks.

“Woont mevrouw Van Willebrug er nog steeds?” vraagt Lotte.

“Ja, ze woont nog in dezelfde straat.”

“Wat gek eigenlijk,” zegt Lotte geheimzinnig. Ze probeert zich voor te stellen waarom mevrouw Van Willebrug niet wil verhuizen. Zij zou het wel weten. Weg wezen daar!

“Misschien is ze bevriend met die heks. Of misschien is ze zelf ook een heks!” zegt Lotte. Ze neemt Indra mee in haar levendige fantasie, waarin Mevrouw Van Willebrug aan de thee zit met de heks die een puntmuts draagt en een dikke puist op haar kromme heksenneus heeft waar haren uitsteken. Of samen met de heks vliegend door de nacht op een bezemsteel.

“Lotte, wat heb je toch een fantasie,” zegt Indra op smalende toon. “Misschien kent mevrouw Van Willebrug die heks en zijn ze vrienden, maar het kan ook zijn dat er geen heks bestaat.”

Lotte kan het niet loslaten.

“Waarom zijn al die mensen dan verhuisd?”

“Dat is inderdaad vreemd, maar daar kunnen toch ook andere redenen voor zijn?” antwoordt Indra wijs. “Ik heb wel eens gehoord dat mensen moesten verhuizen omdat de grond waarop ze woonden was vervuild. Het was niet gezond om er te blijven wonen en daarom móesten ze vertrekken. Misschien is dat hier ook wel zo.”

“Maar waarom wonen mevrouw Van Willebrug en de heks er dan nog wel?” vraagt Lotte zich hardop af. “Is de grond alleen bij de anderen vervuild?”

Hoewel Lotte dit niet waarschijnlijk vindt, weet ze dat Indra toch gelijk kan hebben. Er kunnen natuurlijk allerlei redenen zijn om te verhuizen buiten de aanwezigheid van een

heks in je straat. Ze glimlacht om haar eigen gedachten. Het idee dat die mevrouw Van Willebrug en de heks op een bezemsteel in de nacht vliegen, vindt ze hilarisch.

Als de vriendinnen op het grote kruispunt zijn aangekomen, kijkt Lotte Indra met een geheimzinnig blik in haar blauwe ogen aan. “Zullen we op zoek gaan naar die straat? Misschien komen we dan meer te weten..”

“Nou...” Indra twijfelt.

“Wat is er, weet je niet meer waar die straat is?” vraagt Lotte.

“Natuurlijk weet ik dat, het is in de buurt van de Van Pierbrug. Ik mag daar niet komen van mijn moeder. Het is aan de andere kant van de stad. We moeten dan de brug over en dat vindt mijn moeder veel te ver weg voor mij.”

“De... Van Pierbrug?” stamelt Lotte, en ze wordt wit om haar neus.

“Ja, is daar wat mee?” vraagt Indra verbaasd.

“Van Pierbrug. Op welk woord lijkt dat?” vraagt Lotte zachtjes.

Indra denkt even na en kijkt Lotte dan met haar grote bruine ogen aan.

“Vam... pier...”

Indra kijkt bedrukt.

“Is het wel een goed idee om erheen te gaan? Ik denk dat ik het toch een beetje eng vind,” zegt Indra.

Ze staan nog op de hoek van de kruising. Als ze de Lange Brugstraat naar rechts volgen, zijn ze beide binnen tien minuten thuis. Links de Duivelsbruglaan. De meiden kijken elkaar aan.

“Zullen we dan toch maar gaan,” stelt Lotte voorzichtig voor. Ze heeft een ondeugende glimlach op haar gezicht. Haar nieuwsgierigheid begint het langzaam van haar angst te winnen.

“Kom, we gaan toch,” zegt Lotte moedig. “Ik wil weten hoe het zit met die heks en wat mevrouw Van Willebrug ervan weet.”

Indra laat zich overhalen en Lotte sleept haar mee aan haar mouw. Na een paar minuten naderen ze de Duivelsbrug. Het is eigenlijk een hele mooie brug met twee grote stenen bogen en goudkleurige versieringen in de ijzeren reling. Het is een smalle brug. Je kunt er niet met twee auto's naast elkaar overheen. Dichterbij bekijkt Indra de grote pilaren aan het begin van de brug. Bovenop staan twee vreemde beelden die lijken op zittende honden met hoofden van vleermuizen. Ze kijken links en rechts over het water uit. Waterspuwers, denkt Indra. Daar heeft ze wel eens over gehoord bij geschiedenis. De waterspuwers lijken kwaadaardig te grommen, hun monden zijn gevuld met scherpe tanden. Lotte volgt haar blik naar de beelden. Ze moet ervan slikken.

“Hebben vampiers ook niet van die hele scherpe tanden?”

Lotte kijkt Indra aan.

“Durf jij nog?” vraagt ze.

“Jij wel?” antwoordt Lotte.

De moed zakt een beetje in hun schoenen, maar ze hebben dat hele stuk al gelopen om hier te komen. Waarom dan nu niet verder gaan? Lotte slaakt een diepe zucht.

“Kom op, we gaan,” zegt ze stoer. Ze pakt Indra’s hand en loopt rechtop de brug over. Halverwege merkt Indra dat Lotte’s’ hand trilt.

Kijk ons hier nu lopen, denkt Indra. Rillend als rietjes. Ze kijken elkaar aan en schieten ondanks de spanning in de lach. Ze dachten hetzelfde.

“Helden op sokken, dat zijn we!” zeggen ze tegelijkertijd.

“Kom, gewoon even doorzetten, we zijn er bijna,” zegt Lotte stoerder dan ze zich voelt. Aan de overkant van de brug zijn ze opgelucht, maar ze zijn er nog niet. De straat waarin mevrouw Van Willebrug en de heks wonen, is nog een heel stuk verder. Na bijna een kwartier zoeken, de verkeerde zijstraten inslaan en weer teruglopen, komen ze in een straat terecht met aan beide kanten grote bomen. Door die bomen lijkt de straat donker. Het is er stil, heel stil...

“Hier is het,” zegt Indra. “In deze straat woont mevrouw Van Willebrug.”

Ze staan aan het begin van de straat. Het ziet er verlaten uit en er staan geen auto’s voor de huizen. Van de meeste huizen zijn de gordijnen of de rolluiken dicht. Plotseling vliegt er een kraai luid krassend en rakelings over hen heen. Geschrokken happen de meiden naar adem.

Lotte kijkt om zich heen. Haar hart bonst in haar keel en ze zoekt naar het straatnaambord, dat ze hoog op de zwarte gevel van het huis op de hoek van de straat vindt met daarop: ‘Van Pierstraat’.

